

de Herbergkrant

EDITIE 17 ■

17

In deze editie:

■ PAGINA 3

Burgemeester Meijer:
"De Voedselbank is een goed
initiatief dat ook absoluut nodig is
in Zwolle".

■ PAGINA 4

Prof. mr. Pieter van Vollenhoven
bracht bezoek aan De Herberg
in Zwolle.

■ PAGINA 5

Kunstenaars uit de Herberg
exposeerden in Stadhuis.

■ PAGINA 12

Baptistengemeente collecteert
voor Stichting Vrienden van de
Herberg.

Verkoopprijs € 1,50 ■ waarvan € 1,00 voor de verkoper (let op de verkoperspas) ■ oplage 17.500

Prof. mr. Pieter van Vollenhoven

"De Herberg is een uniek project"

**Verkoopprijs
€ 1,50**
waarvan € 1,00
voor de verkoper
(let op de verkoperspas)

Prof. mr. Pieter van Vollenhoven bracht maandag 14 november een bezoek aan de Herberg in Zwolle.
Samen met wethouder Nelleke Vedelaar luisteren ze aandachtig naar het verhaal van de 'grondlegger van de Herberg',
Joop van Ommen

Surinaams buffet tijdens het jaarlijkse kerstdiner

Op vrijdag 23 december vindt wederom het jaarlijkse kerstdiner voor dak- en thuislozen en minima plaats in de WRZV-hallen. Aan het diner zijn geen kosten verbonden. De maaltijd wordt bereid door Joyce van Ommen (Conrad Catering) tesamen met de koks Cornell Duits en Aart-Jan Harteman.

Dit jaar is het diner een Surinaams buffet. Waarom is hier voor gekozen is de vraag!? “We hebben al diverse maaltijden gemaakt zoals Nederlands, Italiaans en

Thais. En daarom hebben we nu voor de Surinaamse keuken gekozen. En het is fantastisch om met ons team die maaltijden weer te verzorgen. Je leert de hele dag van elkaar”, vertelt Joyce van Ommen. In de speciale feestmaand wordt er altijd extra gedacht aan de mensen die het zo hard nodig hebben. “Maar wij maken er elke dag iets speciaals van met koken. Voor onze doelgroep is de warme maaltijd iedere keer weer iets waar ze naar uitkijken. Het is de hoogtepunt van de dag. Daar houden wij ook altijd rekening mee, wij koken dan met passie. Zeker omdat wij graag geven.

Joyce van Ommen van Conrad Catering in overleg met de koks Cornell Duits en Aart-Jan Harteman

Menukaart

Kerstdiner WRZV-hallen

Surinaams buffet

- * Pindasoepp
- * Gestoofde kip met mix ginger
- * Geroosterd varkensvlees
- * Kip massala met aardappelen
- * Gehaktballetjes
- * Kip saté met pindasaus
- * Snijboontjes
- * Spitskool
- * Bami Goreng
- * Nasi Goreng
- * Witte rijst
- * Zuur van rode uien en komkommer
- * Gebakken banaan
- * Kroepoek
- * Sambal
- * Tropisch ijs

Kerstmenu in de Herberg

1e Kerstdag

- * Kipfilet gevuld met appeltjes/rozijnen
- * Jachtsaus
- * Witlof rolletjes met ham
- * Gebakken aardappelen
- * Ijs met warme kersen en slagroom

2e Kerstdag

- * Beenham met honingmosterdsaus
- * Brusselse spruitjes
- * Aardappelpuree
- * Tiramisu

Vrijdag 23 december vindt wederom het jaarlijkse kerstdiner plaats in de WRZV-hallen

Burgemeester Henk Jan Meijer:

“Vorig jaar was het -15 maar Zwolle had de mensen al binnen zitten”

De redactie van de Herbergkrant had voor deze editie het voorrecht een interview te hebben met burgemeester Henk Jan Meijer. We spraken met hem over het burgemeesterschap, de voedselbank en het bezoek aan Zwolle van Prof. mr. Pieter van Vollenhoven op 14 november.

■ Henk Jan Meijer is inmiddels 11 jaar burgemeester van Zwolle. De ambtstermijn van een burgemeester is 6 jaar en dus was de eerste vraag hoe nu verder. Meijer is duidelijk daarin. “Ik wil graag nog een termijn verder in deze mooie stad en dus graag een derde termijn.” Toen Meijer zijn functie in Zwolle begon in 2000 zag hij nog tal van dak- en thuislozen in bushokjes en/of Park Wezenlanden. “Dat is wel veranderd. En uiteraard in positieve zin. En ik ben blij dat ik daar een bijdrage aan heb kunnen leveren. We moeten ze een plaats geven en daarom zijn we zo blij met de Herberg en andere opvanglocaties.”

“Ik weet nog”, vervolgt de Zwolse burgervader, “vorig jaar was het -15 graden en toen werd er gezegd dat daklozen binnen gehaald moest worden. En dan is het als bestuurder van Zwolle goed om te zien dat ‘onze’ daklozen dan al binnen zijn. Ook de partners die daarin meewerken zoals het RIBW en de woningcorporaties zijn daarin belangrijk. Kijk, mensen kiezen er echt niet vrijwillig voor om dakloos te zijn, ondanks dat sommige mensen zeggen dat dat wel zo is. En met onder meer de Herberg kunnen we mensen als eerste een nachtruimte aanbieden en deze mensen kunnen ook geholpen worden om op termijn weer op eigen benen te gaan staan.”

De start van de Herberg kan Meijer zich nog goed herinneren. “Het vinden van een locatie ging niet goed. Mensen waren in bepaalde wijken bang voor hun leefbaarheid en veiligheid. Zo hadden we ook bij het station een locatie op het oog. Maar daar waren veel tuinen en was het onoverzichtelijk.

Dat is voor de veiligheid niet goed en daarbij heb je kans dat mensen met de trein overal vandaan komen. Dus dat was het ook niet. We zijn er trots op als gemeente dat Holterbroek de komst van de Herberg heeft geaccepteerd. Je ziet ook de laatste jaren dat Holterbroek zich enorm ontwikkeld heeft.”

Over het nut van de Herberg is Meijer duidelijk. “Er zijn duidelijk mensen die net over het randje leven en in de problemen komen. Voorlopig zal de Herberg dus wel blijven bestaan en misschien altijd wel. Nu met de economische situatie zal de vraag wel stijgen vrees ik. En niet iedereen die net op het randje leeft heeft vrienden of familie waar ze op terug kunnen vallen. De druk wordt steeds groter in onze samenleving, er worden steeds meer eisen aan je gesteld en niet iedereen kan daar tegen.”

Een item dat veel in de publiciteit was onlangs was de Voedselbank. Op de oude plek waar jarenlang de Voedselbank vanuit werkte, was niet langer meer beschikbaar en zo ontstond een golf van verontwaardiging in de stad Zwolle. Een groep ondernemers alsmede de politieke partij Swollwacht vonden de zoektocht naar een nieuwe plek absoluut noodzakelijk.

Daarbij werd enigszins meewarig gekeken naar de passieve rol die het gemeentebestuur innam.

“De Voedselbank is een goed initiatief dat ook absoluut nodig is in Zwolle. Wij hadden wel wat geregeld, maar het bestuur van de Voedselbank wilde wat anders. Wat we in Zwolle nodig hebben, zijn de zogenaamde rafelranden. Gebouwen die men wil slopen, gewoon laten staan en voor dit soort initiatieven bestemmen. Die rafelranden hebben we niet in Zwolle, de stad is wat dat betreft iets te keurig op orde.”

Over de stad Zwolle is de burgervader verder zeer enthousiast. “De stad groeit. Er staan mooie dingen op stapel als bij de Fundatie en Isala. Je ziet de doorontwikkeling van de stad en er is veel reuring. Zwolle is echt een dynamische stad. Binnenkort bijvoorbeeld hebben we het ijssculpturenfestival twee maanden lang in onze binnenstad.” Burgemeester Meijer sluit af met een kerstboodschap: “De wereld gaat steeds sneller. Rond Kerst is het goed om wat meer aandacht voor elkaar te nemen.

Als je ouder wordt zeg je dat wat vaker, maar in de praktijk komt dat wat minder uit. Je leeft allemaal jachtig, maar neem alstublieft wat meer tijd voor elkaar. Voor de bewoners van de Herberg wil ik zeggen; probeer optimistisch te zijn. Probeer item voor item te pakken en laat problemen niet opstapelen. En bedenk dat je niet alleen bent. Vertrouw op anderen.

Stichting Vrienden van de Herberg wenst u prettige kerstdagen en een gezegend nieuwjaar.

Prof. mr. Pieter van Vollenhoven bezoekt de Herberg

Onlangs bracht niemand minder dan Prof. mr. Pieter van Vollenhoven een bezoek aan Zwolle. Hij bezocht samen met het college van burgemeester en wethouders van Zwolle de Palestrinalaan en als laatste aan de Herberg.

■ Na een gesprek over de Herberg kreeg de heer Van Vollenhoven een rondleiding door de Herberg. Grondlegger van de Herberg Joop van Ommen en directeur Anton van Rooijen leidde de Koninklijke gast rond in het kielzog gevolgd door onder andere de redactie van de Herbergkrant. De heer Van Vollenhoven keek zeer geïnteresseerd en luisterde aandachtig naar het verhaal omtrent de Herberg. “Ik ben echt zeer enthousiast”, tekende Van Vollenhoven na afloop van de rondleiding. Hij vervolgt: “Ik ben zeer enthousiast over de Herberg, maar ook over de mensen die hier de leiding hebben. Alles ziet er écht fantastisch uit. Ik denk dat als je zwerft of dakloos bent en hier terecht kunt dat dat fantastisch is. Ook de verhalen die ik hoorde om mensen weer

terug te brengen in de maatschappij vond ik zeer inspirerend. Alles ziet er ook zeer verzorgd uit.” Van Vollenhoven, die aanwezig was in de Herberg op uitnodiging van burgemeester Henk Jan Meijer, verteld verder dat hij niet had verwacht dat datgene dat hij had gezien achter de Herberg zou zitten. “Het is mooi om te zien dat mensen geholpen worden om hun leven een andere wending te geven. Het is de moeite waard om dit gezien te hebben. Ook de mensen hier waren zeer open. Het is vervelend genoeg als je hier terecht komt. Veel mensen zeggen wel eens dat sommige mensen er zelf voor kiezen om dit leven te hebben, maar dat klopt dus absoluut niet. Tjonge, ik vond het allemaal heel indrukwekkend”, besluit het Koninklijk bezoek.

Aandachtig luistert burgemeester Henk Jan Meijer naar Prof. mr. Pieter van Vollenhoven

Kunstenaars uit de Herberg exposeerden in Stadhuis

Een aantal bewoners van de Herberg exposeerden in de maand november met hun kunstwerken in het stadhuis in Zwolle. Onder andere wethouder Nelleke Vedelaar was aanwezig bij de opening van deze expositie.

■ Alet Kremer vertelt namens de Herberg: "In oktober 2010 is de dagbesteding in de Herberg van de grond gekomen. Er blijkt dat veel bewoners erg creatief zijn. Zij vinden het fijn dat er nu een ruimte is waar ze creatief bezig kunnen zijn onder begeleiding. Mensen ontdekken dat ze ergens goed in zijn en hebben een uitlaatklep gevonden. Voor de mensen is het een enorme positieve ervaring om met hun werk in het Stadhuis te hangen. Een stuk waar-dering."

Enkele kunstenaars geven uitleg over hun werk. Zo schildert de 39-jarige Erwin intuïtief. Ik ben erg geïnteresseerd in de spirituele wereld. Die zie je terug in de schilderijen. Het ontspant me."

Dennis is 26 jaar en verblijft sinds twee jaar in de Herberg. "Hier heb ik ontdekt dat ik kan tekenen. Ik vind het vooral leuk om cartoons te tekenen. Binnenkort zie je strips van mij in de Herbergkrant."

Jan-Mark is 31 jaar en verblijft sinds februari in de Herberg. "Ik teken en schilder al enige tijd en heb me altijd al geïnteresseerd voor pin-up kunstwerken en ben gaandeweg mijn eigen insteek gaan ontwikkelen. Realisme vind ik erg belangrijk maar een uiteindelijk onhaalbaar doel. Ik mats mezelf dan maar en hoop dat men het mooi vindt."

De 30-jarige Edwin ziet creativiteit als ontspanning.

"Ik ben blij dat hier nu ruimte voor is in de Herberg. Ik ben altijd intuïtief aan het tekenen. Kijk zelf maar wat je er in ziet", zegt Edwin lachend.

Dirkje verblijft al langere tijd in de Herberg en vindt het vervelend dat het zo lang duurt eer zij en haar man een woning toegewezen krijgen. Dirkje breide een lappendeken van restanten wol. "Hier moet je veel geduld voor hebben", leert ze een ieder. Dirkje is dol op handwerken en heeft al verschillende producten gemaakt, zoals kledingstukken en tassen. Naast de creativiteit zorgt Dirkje ook voor veel gezelligheid in de 'crearuimte'.

Dib is 44 jaar en hij verblijft een korte periode in de Herberg. Hij had nog nooit getekend, maar ontdekte in de Herberg dat hij dat kon. Hij beleefde er enorm veel plezier aan.

De 60-jarige Henk is net weer in de Herberg en

schildert al 8 jaar. Hij schildert met olieverf landschappen maar ook magische fantasieën.

Nelleke Vedelaar was als wethouder van de gemeente Zwolle aanwezig bij de opening. "Een mooi officieel moment bij de expositie van hele bijzondere artikelen. Vooral de verhalen erachter zijn natuurlijk fantastisch. Het is erg belangrijk dat je dat kunt doen en dat gaven jullie net ook zelf aan. Het is goed om je emotie te kunnen uiten en uiteraard een enorm compliment naar de begeleiding", sprak Vedelaar de kunstenaars en andere aanwezigen toe.

Anton van Rooijen, directeur van de Herberg bracht een dankwoord aan de gemeente dat de expositie plaats mocht vinden in het Stadhuis. "Het is mooi dat mensen uit de Herberg deze waardering krijgen en hun activiteiten hier kunnen ontplooiën", aldus Van Rooijen.

COLUMN EELKE BLOKKER

Philip Blonds pleidooi voor een Big Society vindt in Nederland gretig aftrek. Het past in de beleidsplannen van het huidige kabinet: de geluksmachine gaat uit. Mensen moeten het weer zelf gaan doen. Waar de samenleving zijn eigen sores oplost, kan de minister president rustig gaan slapen. Maar de facto wantrouwt de overheid zijn burgers.

Big Society-founder Phillip Blond vindt het liberalisme maar een 'ideologie van niets'. Het conservatisme van Burke daarentegen is de *rock bottom* van zijn revitalisering-van-de-samenleving gedachte. Burke hield van het middenveld en het gezin. Ze boden bescherming en een alternatief voor de almaar groeiende overheid. Het liberalisme daarentegen beschermde slechts de vrijheid van het individu. Verder niets. En waar het individu op de troon komt te zitten, ontbindt de samenleving.

Een ideologie van niets dus. Blond constateert dan ook dat de samenleving feitelijk niet meer bestaat. Scheidingen scheurden gezinnen uit elkaar en het middenveld is gedomesticeerd door de 'Labour'-overheid. Grootschalige bedrijven vernietigden, aangejaagd door de neoliberale Tories, de lokale buurtsuper en daarmee de gemeenschap. En waar middenveld en gezin verdwijnen, ligt er een open zenuw tussen overheid en individu. Meer *government* gaat dat niet oplossen. Maar meer markt ook niet. Dus moet de samenleving het zelf doen. Na *Big Government* en *Big Market* is de *Big Society* aan de beurt. Blond in een notendop.

Maar in slaap gesust door markt en overheid staat de proactieve burger niet vanzelf op als overheid en markt zich terugtrekken. Ze moeten daartoe gestimuleerd en gefaciliteerd worden. De vraag wie dat moet doen (Markt? Overheid?) leidt de paradox in die Blond maar moeilijk lijkt te kunnen oplossen. Mensen zouden het idealiter zelf moeten doen, maar ze doen dat niet, of markt en overheid zien dat niet. Dat blijkt vooral in Engeland nu Cameron Blonds Big Society aangrijpt om een palet aan repressieve maatregelen door te voeren: Als mensen niet willen bijdragen aan de samenleving, dan dwingen we ze wel.

Toch vindt Blonds pleidooi ook in Nederland gretig aftrek. Dat komt deels omdat het past in de beleidsplannen van het huidige kabinet. De geluksmachine gaat uit. Mensen moeten het weer zelf gaan doen. Waar de samenleving zijn eigen sores oplost, kan de minister president rustig gaan slapen.

In de praktijk is er een controlerende overheid

Maar naast de politieke boodschap die zelfredzaamheid predikt, is met name in de uitvoering van beleid een andere praktijk dominant. Namelijk de praktijk van de controlerende en toezichhoudende overheid. Denk aan de Wet Werk en Bijstand waar reïntegratiegelden worden ingewisseld voor een sollicitatieplicht op straffe van een korting op je uitkering. Denk aan de decentralisering van de Jeugdzorg als gevolg waarvan CJG-medewerkers de medicalisering van kinderen moeten stoppen, omdat ouders beter moeten gaan opvoeden, en die door het Rijk tegelijk verplicht worden een 'preventieve' Verwijsindex in te vullen om snel te kunnen ontdekken als ouders dat niet lukt. Denk aan de decentralisering van de Wajong waardoor jongeren op grote schaal voor de zoveelste maal gekeurd zullen worden op hun rentabiliteit. Dit keer noemen we dat hun 'verdien-

vermogen'. Denk aan staatssecretaris De Krom die kort op de bijstand, maar investeert in de inspectie op het verstrekken van die bijstand. Denk aan medewerkers van het Wmo-loket, die burgers eerst moeten wijzen op hun sociale netwerk als ze - bijvoorbeeld omdat ze geen sociaal netwerk hebben - om zorg komen vragen. Denk aan het ontmantelen van het recht op zorg in de Wmo en de gelijktijdig met 400 fte. toenemende controle van de Inspectie voor de Gezondheidszorg. Denk aan burgerinitiatieven die middels subsidievoorwaarden in een verantwoordingsprotocol worden gedrongen die de creativiteit en energie waaruit ze ontsproten te niet doet.

We zien het volgende patroon: de overheid trekt zich terug in zorg- en dienstverlenende zin en groeit in controlerende en toezichhoudende zin. De bemoeienis van de overheid wordt niet minder maar krijgt een ander karakter: van verzorgingsstaat naar controlestaat in plaats van de gewenste participatiestaat. Sterker nog, begrippen als burgerschap, zelfredzaamheid en eigen verantwoordelijkheid worden gebruikt ter legitimering van een terugtrekkende overheid in dienst-, zorg- en hulpverlenende zin en een groeiende overheid in controlerende, toezichhoudende en inspecterende zin. Het duidt er tenminste op dat de overheid wel roept om een weldadige samenleving maar burgers de facto wantrouwt. De overheid wil burgers loslaten, maar wil tegelijk blijven bepalen hoe ze zich moeten gedragen.

Controle verstikt de zelfredzame burger juist

Dit komt de initiatieven uit de samenleving (Big Society) en de zelfredzame burger niet ten goede, maar doet ze eerder verstikken of verlammen. Door dreiging van controle (door de overheid) wordt elk initiatief in de kiem gesmoord. Maar waar de overheid zich als verzorger terugtrekt, blijven slechts controle-instrumenten over.

Het is de vraag of daar aan te ontkomen is. Alexis de Tocqueville (1805-1859) liet al zien dat de democratische overheid in een individualistische samenleving geneigd is om publieke opgaven naar zich toe te trekken, omdat individuele burgers niet in staat zijn die samen op te pakken. Daarom verstrekt die overheid bijvoorbeeld wel Persoonsgebonden budgetten, maar vertrouwt tegelijkertijd niet wat de burger daarmee doet. Met als gevolg centralisering en bureaucratie, en met als resultaat een almaar groeiende overheid die zich met steeds meer privé-aangelegenheden bemoeit: persoonlijke capaciteit, sociale relaties, familieverbanden, voordeuren en woonkamers.

Het is volgens Tocqueville onvermijdelijk in onze democratie - die zich vooral kenmerkt als een democratische *overheid* in tegenstelling tot een democratische *samenleving* - dat de overheid de publieke zaak monopoliseert. Individualisme en bureaucratie zijn ten diepste verbonden. Hoe meer mensen zich alleen maar druk maken om hun eigen belangen, des te meer de overheid het publieke domein beheerst. Michel Foucault bestudeerde in het verlengde daarvan de samenleving vanuit de handelingspraktijk van instituties. Hij vond een fijnmazige industrie van instellingen, procedures, calculaties en tactieken die continu definiëren en herdefiniëren waar de overheid zich wel of niet mee zou bemoeien. Deze *apparatuses of security* zijn gericht op het objectiveren van mensen tot subjecten, om ze vervolgens op basis van steeds uitbreidende kennis (menswet-

schappen) van onderop te disciplineren tot een productief mens. Productief betekent in een neoliberale samenleving 'zo rendabel mogelijk'. Dit fenomeen noemt Foucault '*governmentalization*'. Daarom wil de overheid bijvoorbeeld graag meekijken en -bepalen hoe en waarvoor iemand zijn informele netwerk raadpleegt. Ze wil kijken of diegene er wel het maximale uit haalt ten gunste van de economische samenleving.

Centralisering, bureaucratisering en *governmentalization* beïnvloeden de mores van onze publieke zaak. Neoliberalisering, individualisering en securisering van de samenleving versterken de gevolgen van die mores. Er zal veel meer moeten gebeuren dan het voeren van nieuwe retoriek (Big Society) of het appelleren aan een nieuwe moraal (eigen verantwoordelijkheid), om overheid en samenleving fundamenteel te veranderen. Sterker nog, de nieuwe retoriek klinkt ons vaak zo logisch in de oren dat we niet eens meer zien wat er zich feitelijk onder dat vernis afspeelt: toezicht, repressie en controle.

Markt, overheid en samenleving zijn alledrie nodig

Daarom moeten we onszelf niet in slaap sussen met mooie woorden, maar de revitalisering van de samenleving vanuit de praktijk vormgeven en waarderen. Daar hebben we én de overheid als hoeder van de rechtsstaat, en de burger als hoeder van de samenleving én de markt als aanjager van efficiency en effectiviteit alledrie voor nodig. Niet markt, overheid of samenleving afzonderlijk. Ruimte is daarvoor een belangrijke voorwaarde. Dat betekent in de eerste plaats dat de overheid initiatieven vanuit de samenleving niet kan beheersen en zelfredzaamheid en productiviteit niet met controlemechanismen kan afdwingen. Maar het ontbreekt vooralsnog aan beleids- en uitvoeringsinstrumenten om de samenleving los te laten. En controle-instrumenten brengen de vitale democratische samenleving dichterbij. Daarmee dringt zich met de Big Society de vraag op die we onszelf de komende decennia zullen stellen: kunnen we instrumenten ontwikkelen die een vitale democratische samenleving dichterbij brengen, zonder dat de relatie tussen overheid en samenleving gedomineerd wordt door toezicht, handhaving en controle? Met die vraag leidt Blonds pleidooi niet eens zozeer tot de oplossing voor actuele maatschappelijke problemen, maar vooral tot de start van het debat over de democratische verzorgingsstaat van de toekomst.

Albert Jan Kruiter en Eelke Blokker publiceerden dit artikel op 16 november 2011 op www.socialevraagstukken.nl

Thomas Jaegggle: “Je moet je bezig houden met het positieve”

De 46-jarige Thomas Jaegggle is één van de verkopers van de Herbergkrant. Veel mensen kijken Thomas raar aan als hij op zijn plek staat, want hij ‘ziet er niet uit als een zwerver’.

“Oh, gebruik je

écht geen

drank of drugs?

Echt niet?”

■ Jaegggle werkte tot voor vijf maanden geleden nog als autistenbegeleider bij Frion. Dat werk verrichtte hij een jaar, maar door omstandigheden kwam hij op straat terecht. “Nee, niet voor de eerste keer. Ik ben wel vaker dakloos geweest”, opent Thomas. Maar echt dakloos... dat ook weer niet. “Ik heb een adres waar ik zo nu en dan kan slapen.” Jaegggle weet wat het is om in onzekerheid te leven. Zo lag hij in 2007 op sterven en gaven de artsen geen stuiver meer voor zijn leven. “Maar ik zei tegen de dokter. Zorg jij dat je me opereert en dan zorg ik dat ik genees.” Eén en ander had te maken met een abces dat verwijderd moest worden. Jaegggle, 2 meter lang, woog op een gegeven moment nog maar 49 kilo. Net als vele andere daklozen in Zwolle kwam ook Thomas terecht bij de opvang van Joop van Ommen. Mensen oordelen snel. “Maar als je nooit dakloos geweest bent dan weet je ook niet hoe dat voelt. Dat is net als bij een ziekte hebben, ook als je dat gehad hebt weet je hoe het écht voelt. Ik heb ook uit pure wanhoop staan janken. Je hebt echt geen idee wat het is om dakloos te zijn.”

NETHEID

Thomas Jaegggle verkoopt de Herbergkrant voor het filiaal van de Albert Heijn in de Diezerpoort. Mensen die hem voor het eerst zien kijken verbaasd

“De mensen vriendelijk te woord staan zou iedereen eens moeten doen”

want hij ziet er niet stereotype uit. Hij staat daar in keurig verzorgde kleding, ruikt fris, ziet er schoon uit, wenst iedereen een goede dag en verkoopt zijn Herbergkrant op een display. “Alles wat je doet moet je goed doen. Op die display kan ik netjes laten zien wat ik verkoop. Daarbij heb ik de kranten allemaal netjes in mapjes verpakt zodat mensen een keurige krant krijgen en niet één die verfrommeld is

of ezelsoren heeft. Ook sta ik de mensen vriendelijk te woord. Dat zou iedereen eens moeten doen. Wat is het nou voor moeite om mensen een vriendelijk goedendag te wensen. En mensen vinden het ook vreemd dat ik er, als dakloze, netjes uitzie. Maar dat groeten en zorgen dat je er fris en netjes uitziet heeft met eigenwaarde te maken. Er is al veel van me afgenomen en dat laatste beetje eigenwaarde neemt niemand mij af. Daarom zorg ik er voor dat ik er netjes en schoon uitzie. Er is wel eens iemand die roept ‘stinkende zwerver’, maar dan ruik ik eens aan mezelf en denk nou dat valt wel mee”, vertelt Thomas met een knipoog. Ook kan hij genieten van dat kleine beetje aandacht die hij bijvoorbeeld krijgt van kinderen. Zo is er een klein meisje die Thomas schaart onder ‘zijn fans’. “Dat meisje rukt zich dan los van haar moeder en ploft naast mij neer en begint dan te praten. Prachtig vind ik dat.”

DRANK EN DRUGS

Jaegggle gebruikt geen drugs of drank. “Ook dat is iets waar men vreemd van opkijkt. Oh, gebruik je écht geen drank of drugs? Echt niet? Zeggen mensen altijd tegen me. En dan zeg ik nee, ik gebruik dat niet. Ik heb al genoeg problemen en hoef er dan niet ook nog eens een drank- of drugsprobleem bij te hebben. Ik sta bij de mensen ook bekend als de verkoper die altijd een flesje ranja bij zich heeft.”

TOEKOMST

Thomas vecht voor zijn toekomst en wil er bovenop komen. “Kijk een zielig verhaal hebben we allemaal. Iedereen die op straat leeft heeft een verhaal en leeft in een rotsituatie. Daarom moet je je bezig houden met het positieve. Daarom is het mooi dat wij de Herbergkrant kunnen verkopen. Zo zorg je voor je eigen inkomsten. Kan ik mijn eigen eten en

mijn eigen pakje shag kopen. Ook maak ik graag een praatje met mensen. Soms komen mensen mij gewoon om raad vragen. Dan is het helemaal mooi als je degene later weer tegenkomt en ziet dat het goed is gegaan. Het is belangrijk dat je luistert en dat zouden meer mensen moeten doen en ja, soms heb ik inderdaad het idee dat ik een maatschappelijk werker ben”, lacht Thomas. Jaegggle heeft een positieve instelling en is ook bezig met zijn toekomstplannen. “De schouders gaan eronder. Ik heb wel plannen voor de toekomst. Ik geef mezelf een jaar de tijd om redelijke woonruimte te krijgen. Mijn schuldenplaatjes is geregeld. Van daaruit stabiliseren en werken aan een mooie toekomst.” Note van de schrijver: Als je éénmaal aan de praat bent met Thomas verbaas je je dat hij dakloos is. Net als een ieder ander ben je verrast over het feit hoe netjes en verzorgd hij eruit ziet. En Thomas is een intelligente jongen die ook nog goed zijn mondje weet te roeren. Zo zie je maar weer, dat je mensen niet moet beoordelen op hun uiterlijk of doen en laten. Dakloos worden kan écht iedereen overkomen dus help deze mensen in plaats van over hen te oordelen.

‘Ik heb nu meer grip op m’n leven’

www.ribwijsselvecht.nl

“Mijn leven was een zootje. Dat liep uit de hand. Nu krijg ik begeleiding van de RIBW IJssel-Vecht. En ik ben toch op mijzelf, wetend dat ik altijd een beroep kan doen op de begeleiding. Het gaat beter met me. Ik heb meer grip op mijn leven.”

 RIBW IJSSEL-VECHT
begeleiding bij wonen / werken / welzijn

RIBW IJssel-Vecht

Als het in je hoofd een chaos is, ontstaat vaak ook wanorde in je huis, op je werk, in je vriendenkring. De RIBW IJssel-Vecht biedt een paraplu om te schuilen. We bieden ondersteuning bij wonen, werken en welzijn aan mensen met een psychiatrische beperking. We hebben aandacht voor zowel praktische zaken als sociale contacten. En we begeleiden bij het zoeken naar scholing, werk of andere dagbesteding.

Dr. Klinkertweg 2, 8025 BS Zwolle
TEL 038 - 455 64 00

COLUMN VINCENT WOLTING

Met opzet

■ Een tijdje terug stond ik nietsvermoedend te wachten voor een Zwols stoplicht toen opeens het busje dat voor mij stond achteruit begon te rijden. Ik deed nog een luidruchtige poging om het naderende onheil af te wenden, maar het was al te laat... Ondanks mijn niet te missen geclaxonneer, boorde de trekhaak van het busje zich in mijn voorbumper. Geschrokken stapte de bestuurster van het busje uit. Ze had aanvankelijk iets over de stopstreep gestaan en was daarom (zonder naar achteren te kijken) plots achteruit gereden. Gevolg: een zwaar gehavende voorbumper aan mijn kant, die er bovendien nogal treurig bij hing.

Tijdens het invullen van de schadeformulieren en het uitwisselen van gegevens meldde zich een getuige. Ze had het hele voorval gezien en begon in geuren en kleuren haar relaas te doen. 'Ik heb alles gezien, die mevrouw van dat busje deed het met opzet!', zo was ze overtuigd. Voor de bestuurster van het busje was dat de druppel. Tot nog toe had ze zich goed gehouden, maar ik zag nu de tranen doorbreken. 'Met opzet?', vroeg ik verbaasd aan de ongetwijfeld goed bedoelende getuige: 'Hoezó met opzet?'

Het voorval deed mij realiseren hoe verschillend de beleving van een voorval voor verschillende personen kan zijn. Het komt zelden voor dat twee getuigen van hetzelfde voorval exact hetzelfde verklaren over wat ze hebben waargenomen. In de auto zittend had ik geen moment het gevoel gehad dat ik slachtoffer werd van een doelbewuste actie om mijn voorbumper aan gort te rijden. Van een afstandje had het er voor de getuige blijkbaar wél zo uit gezien...

Daarom is het ook zo belangrijk dat er bewijsregels in het Wetboek van Strafrecht staan over het gebruik van getuigenverklaringen. In die regels is rekening gehouden met het feit dat getuigen zich bijvoorbeeld kunnen vergissen. Daarom kan een strafbaar feit nooit bewezen worden op grond van de verklaring van één getuige. Naast die verklaring is er altijd ondersteunend bewijs nodig.

Daarom mogen conclusies die getrokken worden door getuigen niet voor het bewijs worden gebruikt. Alleen de eigen waarneming telt.

In een zaak over het schadegevalletje hierboven zou de verklaring van de goedbedoelende getuige dus nooit gebruikt kunnen worden. De conclusie van de getuige dat er opzet in het spel was, levert in het strafrecht geen bewijs op.

Nadat ik de getuige had uitgelegd dat de bestuurster van het busje het echt niet op mij voorzien had, kon ik mijn weg naar kantoor vervolgen. Ik moest in een strafzaak nog een aantal getuigenverhoren voorbereiden. Ik was nu al benieuwd naar de verschillende versies van wat er volgens hen was voorgevallen...

Wichert aan het Rot is betrokken burger en bewogen medemens die de wereld en de maatschappij op een geheel eigen manier bekijkt en beleeft.

COLUMN
WICHERT AAN HET ROT

■ Het was een donkere trieste dag, de haan kraaide. Het is tijd voor Jozef om op te staan. Hij waste zich snel en gaf Maria een kusje, pakte zijn broodtrommeltje en ging naar de bouw. Jozef werkte in de bouw, Jozef was timmerman. Jozef ging altijd op de fiets naar het werk, in die tijd hadden ze nog geen ezels.

Hij stond net boven op de steiger, toen de buurvrouw zenuwachtig kwam aan hollen. Ze riep Jozef en vertelde hem dat vrouw Holle al bij Maria was. Vrouw Holle was getrouwd met meneer Holle en ze hadden samen een Kraambedrijf. Ze verhuurden wel 200 kramen. Vrouw Holle was dus eigenlijk een kraamvrouw. "Maria heeft weeën", sprak de buurvrouw en Jozef wist niet hoe gauw hij op de fiets moest springen. Lekke band. "Altijd als Maria moet bevallen heb ik een lekke band", mopperde hij. Elk moment kon het spektakel beginnen bij Maria. Iedereen wist wel dat ze elk moment kon bevallen. Alle herders in het dierenasiel werden onrustig en begonnen steeds harder te blaffen.

Drie verloskundigen uit Het Oosten zaten op hete kolen, want de trein uit Enschede had weer eens vertraging. Toen het kindje eindelijk op de wereld kwam hield Jozef hem vertederd in zijn grote bouwvakkershanden en schrok toen hij op het armbandje van zijn kindje keek.

"Maria", sprak hij "dit is het kind van Je Zus", waarop Maria door haar tranen van geluk heen begon te lachen en zei: "nee lief mannetje, ons kindje zal Jezus heten."

Het werd een drukke tijd voor Jozef. Hij had geluk dat de bouw inmiddels twee weken vrij had. Het hele voetbalelftal van hem kwam op bezoek. Ron Brandsteder kwam zijn hit 'Engelen bestaan niet' zingen. Bonnie st. Claire wou ook zingen maar rolde dronken over de kribbe, terwijl ze om dokter Bernhard begon te gillen.

Het was een drukte van belang en Jozef sprak: "wat ben ik blij dat de bouw stil ligt" en met tranen in de ogen zei hij tegen Maria, "God waar hebben we dit allemaal aan te danken."

De bijdrage van een trouwe lezer...

LANGZAMERHAND...

Langzamerhand
is de wereld op
van vermoeidheid.

Steeds meer
breken de dingen bij de handen af.
Soms verheffen machtelozen zich,
spreken onnutte woorden.
Anderen wenden zich af:
er is geen redden meer aan.

Maar kom mee! ik weet Iemand,
die al het oude nieuw zal maken,
die de woestijn van de stad
zal laten bloeien als een roos.
Die je tranen niet wil zien,
Die je verleden wegstrijkt,
Die je een nieuwe naam zal geven.
Die een wereld gaat maken
van puur licht waarin jij
eindelijk God zult ontmoeten.
Kom mee!
naar wie zou je anders toegaan?

Kees van Baardewijk
(www.keesvanbaardewijk.nl)

Stichting Vrienden van de Herberg
wenst u prettige kerstdagen en een
gezegend nieuwjaar.

“In een eigen huis wonen. Dat is een mijlpaal in je leven”

Cristien in kerstsferen kijkt positief naar de toekomst. De foto is gemaakt bij Tuinland in Zwolle.

De 51-jarige Cristien woont sinds 10 jaar in de Herberg. De redactie van de Herbergkrant ging een gesprek met haar aan over haar verleden en haar verblijf in de Herberg.

■ Cristien is oorspronkelijk afkomstig uit Eindhoven. Door een schietincident was het noodzaak om haar elders onder te brengen. “Ik ben toen doorgestuurd naar Zwolle uit veiligheidsoverweging”, vertelt Cristien. Inmiddels leeft zij al 24 jaar op straat. “Eigenlijk weet ik niet beter dan dat ik dakloos ben. En nee, dat is geen pretje. Ik belandde op straat omdat ik vluchtte voor mijn eigen vader. Hij wilde mij ombrengen.” Eenmaal op straat kwam Cristien terecht in de wirwar van instanties. “En dat loopt altijd op niets uit. Hulp krijg je daar niet. En dan wordt het lastig. Gelukkig heb ik wel een Wajong-uitkering. Ik kreeg hier gelukkig veel hulp van Joop (van Ommen, red.). Joop betekent heel veel voor ons. Hij wil geen mensen meer op straat. En dan is het niet belangrijk of mensen uit de regio komen. En zo krijg je, als je in de Herberg zit, nog een beetje regel in je leven.

GESLACHTSOPERATIE

Cristien was niet altijd Cristien. Zij werd geboren als jongen maar zat voor haar gevoel in het verkeerde lichaam. Enige tijd geleden onderging zijn één van de operaties en op 27 januari 2012 ondergaat zij haar laatste operatie. Dan is zij volledig vrouw: “Ik ben voor mijn gevoel al wel een vrouw.” Een verandering van geslacht wordt niet altijd

gewaardeerd of positief tegenaan gekeken. “Ook in de Herberg was het in het begin lastig, maar nu reageert iedereen heel positief.” Vanwege de vastgestelde medische noodzaak worden de kosten voor de operaties vergoed door de verzekeraar.

“De psychiater vroeg pas plagend en wat nu als ik je gewoon zo laat. Nou, dan krijg je een schop antwoordde ik”, vertelt Cristien lachend. Na de operatie is het ‘slechts’ nog een kwestie van het blijven gebruiken van vrouwelijke hormonen.

Cristien probeert door haar verblijf in de Herberg regelmaat te krijgen in haar leven. “Wat voor mij belangrijk is is om mijn afspraken na te komen. Morgen moet ik bijvoorbeeld naar de tandarts en daar moet ik dan ook gewoon naar toe.”

Zij verblijft in de Herberg in zogenoemde ‘Sociaal Pension kamers’. “Dan heb je als het ware je eigen kamertje. En dat is belangrijk voor mijn toekomst. Want ik heb 1 groot en belangrijk plan en dat is dat ik op mezelf kan wonen in een begeleid wonen-project. Maar doordat er te weinig woningen zijn kan het nu niet.”

Begeleid wonen zou voor Cristien een grote stap zijn. “Ik heb al 24 jaar niet in een huis gewoond en om dan in een eigen huis te mogen wonen... Dan heb je een mijlpaal bereikt”, kijkt Cristien reikhalzend vooruit.

Kerst 2011

COLUMN GERARD DE GOEDE

■ Het wordt weer kouder, de dagen worden korter en we gaan alweer richting de kerstdagen. En volgens mij krijgen we de donkerste en koudste kerstdagen van de laatste jaren. Er wordt namelijk een hele strenge winter voorspeld en de crisis begint zijn hoogtepunt te naderen. En misschien wordt het wel onze laatste kerst (zoals we hem kennen). Want het gaat er wel heel erg op lijken dat de Inca's gelijk krijgen, want zij voorspelden namelijk dat het eind van de wereld aanstaande is op 21 december 2012. Het kan dan ook geen toeval zijn dat ook de popgroep REM onlangs stoptevan hen is namelijk het liedje: "It's the end of the world as we know it". Gelijk daar achteraan zingen ze: "and I feel fine". Of ik het eens ben met dat laatste weet ik nog, maar ik zie ook niet echt op tegen het eind van de wereld zoals we hem kennen.

Er gebeuren weer zoveel dingen die me in de war maken en waar ik de logica niet van kan volgen. Een paar voorbeelden uit het nieuws. Mauro mag in Nederland blijven om een studievizum aan te vragen. Waarvoor weet niemand, want volgens zijn (pleeg)moeder heeft Mauro het al lastig genoeg met zijn huidige opleiding op niveau 2 en het is nog maar de vraag of hij zijn diploma zal halen. Verder studeren zit er sowieso niet in voor hem. Ach, daar gaat het ook niet om, toch? Leers deed steeds heel erg zijn best om stoer over te komen, om te voorkomen dat ie weer een keer bij Wilders op het matje moet komen. Als je goed in de ogen van Leers keek kon je zien dat die man van binnen verscheurd werd tussen "mens" zijn en het "politicus" zijn. Er is weer een oplossing gevonden die niemand begrijptgelukkig de PVV ook niet! Nu Mauro toch nog een poosje mag blijven (want die jongen gaat nu (hoop ik) echt niet meer weg), baalt ie natuurlijk wel dat ie het genereuze aanbod van minister Bleker heeft afgeslagen. Naast Bleker op de tribune zitten bij de voetbalwedstrijd FC Twente – PSV wil toch iedereenof niet?

De crisis in Griekenland en de euro zijn de volgende onderwerpen die het nieuws teisteren. Ook met Portugal en Spanje gaat het slecht en nu komt daar Italië ook nog bij. De PVV gaat onderzoeken of het voor Nederland goedkoper is om weer terug te gaan naar de gulden. Het wetenschappelijk bureau van de VVD geeft ook al signalen in die richting.

Zou het zo erg zijn als er een aantal landen uit de euro stappenof worden gegooid en of we de gulden weer terug krijgen? Ik weet het niet, maar krijg steeds het gevoel dat het allemaal wel mee zal vallen. Dat hele Europa en die Euro is toch een speeltje van een aantal mensen en partijen met "macht" geworden.....en wie macht hebben, willen die macht niet kwijt. Sterker

nog, die willen meer macht en bij het uit elkaar vallen van Europe en/of de Euro kunnen ze dat wel vergeten. Dan lijden ze gezichtsverlies en dat willen ze al helemaal niet.

Er vallen dan weer wat banken en moeten we het doen met minder dan we nu hebben. Maar dat is voor een heleboel mensen toch niet zo heel erg?

Noem het maar: "het nieuwste afvalprogramma"en eindelijk ééntje die echt werkt!

De kloof tussen arm en rijk wordt misschien minder en we krijgen weer de kans om meer solidair te zijn met elkaar, meer te delen en genoeg te nemen met wat we hebben. Niet altijd meer willen. Dat is iets wat ik niet snap en wat niemand me nog heeft kunnen uitleggen: "dat onze economie altijd moet groeien". Soms hebben bedrijven een nettowinst van 2 miljard en daar reageren de aandelen negatief op, want het is dezelfde winst als vorig jaar en dat hadden ze niet verwacht. Het bedrijf kondigt een reorganisatie aan en ontslaat weer een paar duizend medewerkers, want de kosten moeten omlaag!

Waarom toch? Moet onze welvaart altijd groeien? Willen we altijd méér?

Op het moment dat ik deze column schrijf komt Sinterklaas weer aan in Nederland. De goedheiligman blijft, samen met al die Pieten, tot en met 6 december in Nederland. Ik hoop dat minister Leers en de PVV op hun hoede zijn want het volgende grote asielprobleem dient zich al weer aan. Nu het in Spanje erg slecht gaat en de werkloosheid daar erg hoog is, is de kans natuurlijk groot dat al die Pieten hier op 6 december asiel aanvragen. Dat zou een gigantisch probleem worden, want wat kunnen die pieten nou anders dan 's nachts tegen de regenpijp omhoog klimmen, over daken lopen, door schoorstenen en ramen de huizen in gaan en 's nachts een beetje rondneuzen in en om onze huizen? Er is dan maar één beroep waar ze voor in aanmerking komen.....ja, het inbrekersvak!

En onze politie is daarop niet meer ingericht, want veel capaciteit gaat naar de belangrijke en erg nodige animalcops. Mijn kat voelt zich nu al een stuk veiliger! Terugkomend op het liedje van REM: "It's the end of the world as we know it", denk ik dat zij en de Inca's gelijk gaan krijgen. Ik moet zeggen dat ik na het schrijven van dit stuk ook volmondig kan zeggen: "and I feel fine"! Ik wens iedereen een fijne kerst en een goed 2012 (in ieder geval tot 21 december).

Gerard de Goede

COLUMN JOOP VAN OMMEN, GRONDLEGGER VAN DE HERBERG

Respect en vrijwilligers

■ Respect is en blijft een zeer belangrijk woord in onze samenleving. Het draait in onze wereld vaak om armoede. Voor ons is er niets nieuws onder de zon als een moeder met twee kinderen van 30 euro moet rondkomen. Wij zijn met onze Stichting ook erg blij dat we deze mensen kunnen helpen. En

soms kom je mensen tegen die je compleet verrassen. Zelf heb ik dat meegemaakt toen ik deelnam aan de Wandeling (programma van de KRO) in 2002. Ik heb daar toen Alie en Jacob van 't Ende uit Wezep leren kennen. Dat zijn mensen die keihard werken voor hun geld en zelfs hun laatste tientje, die ze dus met hard werken hebben verdiend, zouden geven aan die moeder met die twee kinderen om hun het beter te laten hebben. Zij zijn destijds ook bij mij gekomen omdat ze ons graag wilden helpen. Het zijn mensen die veel voor ons doen. Zo zijn ze hard bezig met het aanstaande kerstdiner. Die mensen zijn inmiddels vrienden van mij en behoren al helemaal tot de WRZV-familie. Alie en Jacob zijn voorbeelden van vrijwilligers die uit het juiste hout zijn gesneden. En die mensen zijn enorm belangrijk. Niet alleen voor ons, maar ook voor andere organisaties, verenigingen en noem maar op. Zonder hen zouden veel verenigingen en organisaties het veel zwaarder hebben of zelfs niet eens kunnen bestaan. Wees trots op deze mensen en

beloon ze. Dat hoeft niet met iets materialistisch, maar een bedankje of een klopje op de schouder is voor deze mensen vele malen belangrijker dan een cadeautje of iets dergelijks. Ook wil ik de aandacht even vestigen op ons gemeentebestuur. We mogen blij zijn met een gemeentebestuur als die in Zwolle. Zij denken met ons mee. Kijk het is een utopie om te veronderstellen dat we alles kunnen oplossen. Dat lukt niet, maar de burgemeester en wethouders denken wel mee met ons. Zoals u in deze Herbergkrant kunt lezen was onlangs Prof. Mr. Pieter van Vollenhoven in Zwolle. Burgemeester Meijer maakte het Koninklijke bezoek attent op de Herberg en dan mocht ik er getuige van zijn dat de heer Van Vollenhoven zag hoe het er bij ons aan toeging en hij vertelde dat hij het fantastisch vond. En burgemeester Meijer zorgt er maar mooi voor dat de heer Van Vollenhoven bij ons kwam om te kijken. Ook zijn wij erg blij nog altijd met onze Herbergkrant. Dat is voor ons en voor onze doelgroep erg belangrijk. Alles wat we doen communiceren wij via onze krant en in alles zijn we open en transparant. Of het nou om het financiële aspect gaat of over de manier van werken. Duidelijkheid vinden wij erg belangrijk. Uiteraard wil ik u ook nog graag een mooie kerstboodschap meegeven. We zien dat veel mensen zich bekommeren om de daklozen tijdens de decembermaand. Dat is fantastisch, maar denk ook de rest van het jaar aan deze mensen. Ze hebben onze hulp hard nodig. Samen kunnen we de problemen te lijf gaan en voor een deel de problemen oplossen. Samen maakt sterk.

Joop van Ommen – grondlegger van de Herberg

Baptistengemeente collecteert voor Stichting Vrienden van de Herberg

Tachtig belijdende leden heeft de Baptistengemeente in Zwolle. Wij hadden een gesprek met Jaap Schuil. In het verleden voorganger (van 1973 tot 1976) en pastoraal werker in het Sophia/Isala (van 1976 tot 2002).

■ Schuil is op dit moment voorzitter van de kerkeraad. De Baptistengemeente behoort tot de protestantse geloofsrichtingen die voortkwamen uit de kerkhervorming van de 16e eeuw. Eigenlijk behoort men tot de Doperse Beweging, die volgde op de Hervorming. Vanaf 1520 verbreidde deze beweging zich. Rond 1620 noemde een deel ervan zich 'Baptist' (afgeleid van het Griekse woord voor Dopen). De Baptistengemeente in Zwolle is aangesloten bij de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland. Baptisten benadrukken het persoonlijk geloof in Jezus Christus, de Zoon van God. Op belijdenis van dit geloof worden mensen gedoopt door onderdompeling. Een ander kenmerk is de zelfstandigheid van de plaatselijke gemeente. Hierdoor zijn de Baptistengemeenten soms verschillend van karakter. Elke zondagmorgen om 10.00 uur komen de leden samen om te zingen, uit de Bijbel te lezen, te bidden en te luisteren naar wat God voor hen betekent in het persoonlijk leven. Voor de kleinsten is er tijdens de kerkdienst een crèche. De kinderen van 4-11 jaar komen bij elkaar in de zondagsschool. "We proberen ook altijd iets bijzonders te doen tijdens de speciale dagen in het jaar zoals Pasen,

Pinksteren en met de Kerst. De opbrengst van de collecte geven wij dan altijd aan een goed doel. Zo hebben we verschillende keren gecollecteerd voor projecten in Afrika en voor een Haïtiaanse dame, waarvan een zoon is opgenomen in een gezin uit onze gemeente. En dit jaar met de Kerstcollecte

hebben we voor een doel dichterbij huis gekozen en dat is de Stichting Vrienden van de Herberg. Wij vinden het belangrijk dat de mensen uit de doelgroep van deze Stichting niet vergeten worden. We gaan daar natuurlijk met zijn allen gemakkelijk aan voorbij. We willen graag Joop van Ommen en zijn kompanen helpen.

De gemeente heeft dit jaar ook nog een bijzondere viering. Gebouw De Samenhof bestaat dit jaar 40 jaar en in november hebben we een jubileumviering gehouden met een groot gospelkoor.

Kijk voor meer informatie op www.baptistenzwolle.nl.

COLUMN INGRID WESTRIK

Ziekenhuisverhalen
ziekenhuistermen en misstanden 2

■ Voordat we verder gaan met de grappige verhalen, ga ik u vertellen dat u vooral mondig moet zijn in een ziekenhuis. Mocht u al met een ziekenhuis te maken hebben, of u krijgt er binnenkort mee te maken, dan is het volgende van belang. Uiteraard kan ik niet over elk ziekenhuis oordelen, maar stel het overkomt u. Ik had het al over mondigheid. Een arts is geen God. U hoeft niet tegen hem op te kijken. Ik kijk niet tegen mensen op, en zeker niet op ze neer. Een arts is net zo belangrijk als een vuilnisman. We kunnen niet zonder ze. Ze vormen radertjes in de machine, en als een radertje uitvalt dan zijn de rapen gaar! Ik heb me een paar keer vreselijk opgewonden over bepaalde zaken, en mijn mond open gedaan. Het is niet te hopen dat een mens zo ziek is dat hij niet kan praten om welke reden dan ook, of kan reageren. Het kan misschien overdreven klinken, maar ik zeg dat je dan niet levend het ziekenhuis verlaat! Toen men nog niet wist wat ik had, lag ik een paar keer in het ziekenhuis om via allerlei onderzoeken binnenstebuiten te worden gekeerd. Het volgende vergeet ik nooit meer, al word ik oud en dement! Op een avond kwam er een verpleegster die zei: ‘Mevrouw WestrikÖuw medicijnen.’ ‘Ik dacht het niet,’ zei ik. ‘Wat ik dacht het niet,’ zei ze bits. Ik zei: ‘Er is geen arts of doktersassistente geweest die mij medicatie heeft voorgeschreven.’ ‘Daar maak ik melding van,’ zei de kattenkop. ‘U doet maar,’ zei ik. Naast mij lag een oudere man van 84 jaar. ‘Mevrouw WestrikÖlaat toch alles gelaten over u heenkomen; ze bedoelen het goed.’ Gezien zijn leeftijd snapte ik zijn reactie wel. Een generatieverschil vermoed ik. Ik zei: ‘Ik dacht het niet! Het is mijn lijf en ik let er wel terdege op wat ze daar mee doen!’ De oude man zweeg, en dat zou hij de rest van mijn verblijf doen gezien het volgende. De verpleegster kwam met een rood hoofd terug en zei: ‘Het spijt me mevrouw Westrik; de medicatie was niet voor u bestemd.’ Dat ze haar excuses aan bood was netjes, maar ik was dermate link dat ik zei: ‘U wordt bedankt! Ik had wel hartstikke dood kunnen zijn als ik ze had ingenomen.’ Ze verliet snel de zaal.

Even een ziekenhuisregel vertellen en wat medische termen uitleggen, anders snapt u het wellicht niet. Als ik moet kuren moet dat vijf dagen aaneen gesloten. Ik krijg dan een verblijfsnaald. Dat is een naald die meerdere dagen moet blijven zitten op de arm, en waar het infuus op wordt aangesloten. Ook de koppeling van het infuus blijft dan vijf dagen zitten. Je zit dan met een open ader en mag je niet douchen. Ook mag het verband niet nat worden. Dan kan het gaan broeien en loop je kans op een ontsteking. De naald wordt elke dag gecontroleerd. Als hij subcutaan loopt, moet hij er uit en moet je een nieuwe naald. Subcutaan is als de vloeistof niet meer in de ader loopt, maar onder de huid. Dat is gevaarlijk. Ik heb dat Ëen keer gehad toen ze mij aankoppelden. Dat voel je meteen. Ook zie je dan bij de insteek een bobbel op de huid. Niet flauw vallen hoorÖhihihi.

Nou ben ik moeilijk te prikken. Ik heb een taaie huid en rollende en poreuze aders. Dat is dus drie keer niks. Soms moet ik zelfs naar de verkoever om een naald te zetten. Regel is dat een verpleegster het twee keer mag proberen. Lukt het dan nog niet, moet iemand anders het doen. Mij lijkt het logisch dat het ook voor artsen geldt. Eens lag ik weer te kuren en een zaalarts probeerde bij een man een naald te zetten. Hij bleef het maar proberen, ondanks dat de man had gezegd dat hij moeilijk te prikken was. Het eind van het liedje was dat de man naar de verkoever moest. Ik was pislank op die arts! Wie denkt hij wel dat hij is?! De man kwam terug, en de arts was weg. Ik vertelde de man dat hij gewoon na twee keer proberen moest zeggen dat iemand anders het maar eens moest proberen. Ja maar hij is dokter werd er toen gezegd. Ik zei: ‘Dat boeit niet! Die regel moet voor hem net zo goed gelden!’

En het volgende verhaal is helemaal schandalig! Weer tijdens de prednisonkuur lag er een jonge vrouw op zaal bij mij. Ze had kanker en zat aan de chemo. Een vrolijke jonge meid was het. Familie van haar zat aan haar bed en ze vertelde over de vakantie die ze wou gaan doen, en dat ze er zich op verheugde. Ondanks haar ziekte kwam ze erg optimistisch over. Een arts kwam op zaal. Hij zei tegen haar: ‘De behandeling slaat niet meer aan. We moeten er mee stoppen. U heeft nog hooguit veertien dagen om te leven.’ Ze zei: ‘NouÖdat was het dan; ik ga dood.’ Ze begon te huilen. Ik was me rot geschrokken. Wat een klootviool! Neem haar en de familie dan even apart in een kamer om dat nieuws te vertellen zeg! Wat gevoelloos en ontactisch. Thuis gekomen barste ik in tranen uit. Hans vroeg wat er gebeurd was, en ik vertelde het verhaal. Ook hij vond het gevoelloos en ontactisch. Ik kan daar nog kwaad om worden zeg! De volgende keer ga ik weer verder met leuke verhalen hoor.

Ingrid Westrik

“Buitenlandse krantenverkopers
niet over één kam scheren”

■ De 18-jarige Flavius Calderas Dumitru is één van de verkopers van de Herbergkrant. Deze sympathieke jongen is afkomstig uit Roemenië en heeft een zeer bijzondere reden om deze kranten te verkopen. Twee jaar geleden vertrok Flavius naar Nederland en woont nu bij zijn huidige vriendin. Het is lastig om aan werk te komen voor hem. “En daarom verkoop ik nu de Herbergkrant. Hiermee verdien ik toch zelf mijn geld. En dat heb ik absoluut nodig. Niet alleen voor mij en mijn vriendin, maar ik wil ook geld ophalen om mijn zieke vader (in zijn hele leven al 24x geopereerd, red.) en moeder in Roemenië te kunnen helpen. Daar kan ik dat niet en met het geld dat ik hier dan zelf verdien kan ik ze wel een klein beetje helpen”, vertelt Flavius. Hij woont in Leeuwarden en verkoopt zijn kranten in Beetsterzwaag. De verkoop van kranten doet hij nu een jaar en doordat hij zelf zijn geld verdient, hoeveel of hoe weinig dan ook, kan hij voor zijn doen veel betekenen voor mensen. Door het verdiende geld hoeft hij niet te stelen. “Ik wil me gewoon net als iedereen netjes aanpassen en mijn eigen geld verdienen.” Dit in tegenstelling tot wat onlangs tot uiting kwam in het TROS-programma Radar. Daar werden alle buitenlandse straatverkopers over één kam geschoren. “Erg jammer om dat zo naar buiten te brengen, want wij doen het op een eerlijke manier. Je moet niet iedereen over één kam scheren”, vertelt Flavius. Maar in de praktijk merkt Flavius er weinig van gelukkig. “De mensen reageren heel leuk en positief. Het zijn goede mensen. En mensen kunnen altijd aan mijn pas zien dat ik geregistreerd sta bij een goede stichting. Wij komen hier om te werken en niet om te stelen. Ik wil graag in Nederland blijven.” Dan ziet Flavius Joop van Ommen binnenkomen. “Kijk, de grote baas. De grote baas zijn we dankbaar omdat wij deze kranten mogen verkopen. Maar hij kan ook heel streng zijn”, lacht de Roemeen. Een laatste woord richt Flavius aan zijn klanten. “Grote dank aan de mensen dat zij mijn kranten willen kopen. Daarmee kan ik weer verder en kan ik ook wat betekenen voor mijn vader en moeder.”

WINTERZON

d’Oranje winterzon
bij onze horizon
achter nevels’ grijs
verliest in kille kou
terwijl hij elders wint
aan warmte als een vriend
straalt hier zijn kleur omhoog
troostend ons tranend oog

Olle

Bewoner van de Herberg Jacob: “Ik zou dolgraag huisje-boompje-beestje willen”

De 26-jarige Jacob is afkomstig uit Hoogeveen en bivakkeert nu sinds 3,5 jaar in De Herberg. Hij kwam daar terecht door zijn reclasseringsambtenaar. “Ik had daarvoor al zeven weken op straat gezworven met mijn vriendin. We hadden geen geld of onderdak en toen moesten we stelen om aan ons eten te komen. Dat wilden we niet langer en toen ben ik hier in Zwolle terechtgekomen.”

■ Jacob kijkt terug naar zijn jeugd en noemde zichzelf een losbol. Op zijn veertiende zat hij voor het eerst vast. “Ik heb toen vier jaar vastgezeten. En toen dacht ik, waar ben ik toch mee bezig. Als je vast zit, dan zeggen mensen dat je hier in Nederland geen klagen hebt. Maar dat is absoluut niet zo. Je kunt niet genieten van je vrijheid en dat is enorm belangrijk. Maar ik zit nu anders in elkaar. Ik ga absoluut geen rare dingen meer uitspoken. Ik wil NOOIT meer in aanraking komen met politie en justitie. Ja, een praatje maken met een agent, maar verder niet.”

Op dit moment verblijft hij in een Sociaal Pension kamer. Jacob vertelt: “Daar heb ik een tv, koelkast en een magnetron. Van daaruit kun je werken aan je toekomst.” Jacob is druk doende met zijn toekomst. “Ook mijn schulden ben ik nu helemaal uit. Sinds twee jaar al en dat geeft een prettige gevoel. Ik wil wel graag een auto, maar ik kan dat niet betalen, dus moet ik dat ook niet doen. Zover ben ik nu, dat ik dat niet doe. Ik probeer nu ook dingen zelf te regelen. Dat ik dat nu kan doen is belangrijk voor mijn eigenwaarde”, vertelt hij trots.

De volgende stap voor Jacob is zijn toekomst. “Huisje-boompje-beestje is wat ik graag zou willen.” Jacob is vader van twee kinderen en is getrouwd. Zijn vrouw verblijft in Steenwijk. Zijn kinderen verblijven in een pleeggezin en ziet hij 1 keer per 6 weken. “Niet veel inderdaad, maar ik krijg ze tenminste te zien, daar ben ik al heel blij om. Het liefste wat ik zou willen is met mijn vrouw en twee kinderen in een eigen huisje.” Werken zal een probleem worden, want hij is voor 80 tot 100% afgekeurd. “Maar ik pak alles aan. Ik zou wel graag willen werken. Natuurlijk zou ik dat graag doen. Ook dat is goed voor je eigenwaarde.”

Verder is Jacob veel bezig met zijn grote passie en hobby; muziek. “Ik ben internetpiraat en heb overal luisteraars. Om daar verder mee te gaan, dat zou ik graag willen, muziek is mijn passie. Ik heb op dit moment 70.000 nummers op de computer die ik kan draaien. En dan allerlei soorten muziek.” Vanuit de Herberg worden ook activiteiten verzorgd in de feestmaand. “Op 5 december hebben we een hartstikke leuk Sinterklaasfeest en op 23 december het kerstdiner in de WRZV-hal. Dat zijn mooie momenten voor ons, omdat het dan voor ons ook een beetje feest is”, besluit Jacob.

De foto is gemaakt bij Tuinland te Zwolle.

VECHTGENOTEN

stichting
inloophuis voor kankerpatiënten

Het Vechtgenotenhuis is een ontmoetingspunt voor iedereen die in zijn of haar omgeving met kanker te maken heeft of heeft gehad. Er worden naar behoefte (creatieve) workshops, thema-avonden of yogalessen gehouden, maar meedoen is niet verplicht. U bent ook van harte welkom voor alleen een praatje en een koffie. Want waar het vooral om gaat is lotgenotencontact. Samen praten, koffie drinken of wandelen. Het Inloophuis wordt georganiseerd door stichting Vechtgenoten in nauwe samenwerking met Beter Wonen Vechtdal en gerund door geschoolde vrijwilligers en een coördinator.

Het Vechtgenotenhuis is gevestigd in een schitterende 17e eeuwse boerderij op Landgoed Stekkenkamp in Ommen, maar heeft een regionale functie. Ook u bent dus van harte welkom!

Openingstijden:

maandagavond	19.30 tot 22.00 uur
dinsdagmiddag	14.00 tot 17.00 uur
woensdagochtend	09.30 tot 12.30 uur
donderdagmiddag	14.00 tot 17.00 uur
vrijdagochtend	09.30 tot 12.30 uur

Adres

Vechtgenotenhuis
Beerzerweg 5d
7731 PA Ommen
tel. 0529 - 455767
mob. 06 - 3903 2263

Kijk voor meer informatie op www.vechtgenoten.nl

Sinterklaasfeest

Op 5 december aanstaande vieren wij in de Herberg met de bewoners weer het jaarlijkse sinterklaasfeest. Om 17.30 uur wordt er met de hele club begonnen met een buffet met frisdrank. Er zullen geen alcoholische dranken worden geschonken deze avond. De Stichting Vrienden van de Herberg zorgt voor leuke cadeaus voor de bewoners. Sinterklaas en zwarte piet zullen de Herberg ook persoonlijk bezoeken.

Excuses

Namens de Stichting Vrienden van de Herberg willen wij u hierbij onze excuses maken aan onze lezers dat wij sinds enige weken door onze kranten heen waren. De verkoop van onze kranten gaat zo snel dat wij geheel door onze kranten heen waren en enkel nog exemplaren van de zomereditie hadden. Mede daarom hebben wij de krant van december naar voren gehaald, zodat wij u weer kunnen voorzien van onze Herbergkrant.

Colofon

■ ALGEMEEN

De Herbergkrant komt voor een essentieel deel tot stand dankzij bewoners van de Zwolse daklozenopvang De Herberg, onder structurele begeleiding van een klein team professionals. Doelstelling is dak- en thuislozen een stem te geven, iets te leren en iets te laten presteren. De Herbergkrant is journalistiek en financieel onafhankelijk van derden. Er is geen winstoogmerk. Eventuele winst komt te allen tijde ten goede aan de daklozenpot van stichting Vrienden van de Herberg. De Herbergkrant verschijnt elke derde donderdag van de maand.

Oplage: 17.500.

CONTACT:

Informatie over verkoop en verkopers en distributie:
WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8,
8041 AB Zwolle, telefoon 038-4226129.

Redactie en adverteren:
info@vriendenvandeherberg.nl
tel. 038 - 4226129
www.vriendenvandeherberg.nl

Postadres:
Herbergkrant, WRZV-hallen,
Buitengasthuisstraat 8,
8041 AB Zwolle

VERKOOP

De Herbergkrant is te koop op straat voor € 1,50 waarvan € 1,00 voor de verkoper. De officiële Herbergkrantverkopers zijn geregistreerd bij de WRZV-hallen en bezitten een verkoperspas met registratienummer, pasfoto en locatie van verkoop:

BIJDRAGEN

Wilt u bijdragen? Maak uw donatie over op bankrekeningnummer 1100.31.539 t.n.v. Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle. Uw bijdrage komt geheel ten goede aan de daklozenpot. Hartelijk dank!

INITIATIEF EN HOOFDREDACTIE

Joop van Ommen

REDACTIE EN MEEWERKENDE

Wilfred Willemsen (uitgeverij Jupijn),
Arie Steenberg (distributie),
Cristien van Heugten, Han van Zuidam,
Erwin, Gerard de Goede,
Wichert aan het Rot, Ingrid Westrik, Olle,
Vincent Wolting.

Creatie en Drukwerk
Marsman Reclame Hattem.

Met dank aan de adverteerders en de inzenders.

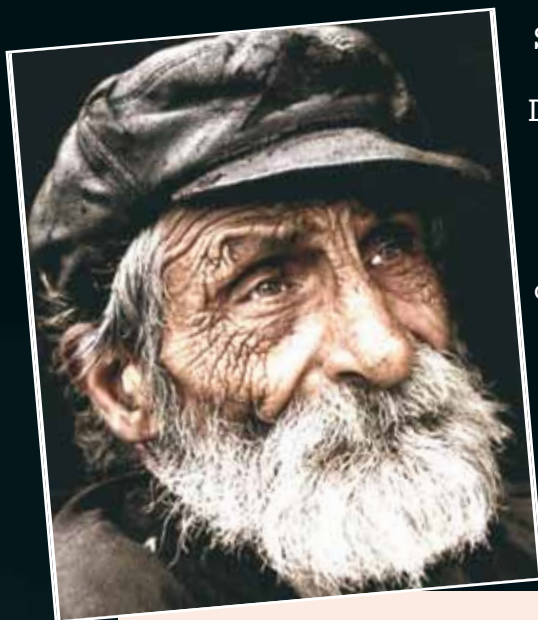
Stichting Vrienden van de Herberg wenst u prettige kerstdagen en een gezegend nieuwjaar.

VRIENDEN VAN DE HERBERG

Stichting Vrienden van de Herberg - www.vriendenvandeherberg.nl - info@vriendenvandeherberg.nl
Telefoon 038 - 422 61 29, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle

Daklozenopvang De Herberg in Zwolle is een bijzondere daklozenopvang

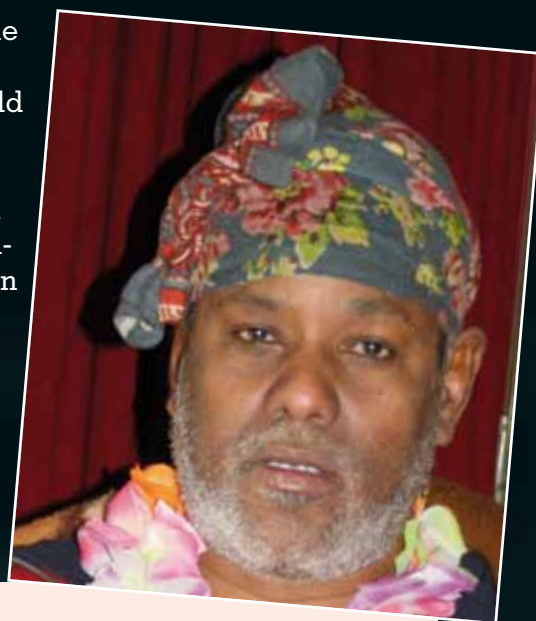
RODE DRAAD: NIEMAND OP STRAAT

Stichting Vrienden van de Herberg stelt zich ten doel om die rode draad voor nu en voor de toekomst te waarborgen. Door fondsen en donateurs te zoeken en te werven, door geld in te zamelen en door de uitgave van de Herbergkrant.

De inkomende gelden worden goed besteed. Aan mensen die geen geld hebben om kleding te kopen of naar de tandarts te gaan. Aan een kerstdiner voor de minima, of aan een bijdrage voor de Voedselbank. Of aan mensen die hun onderdak in de Herberg even niet kunnen betalen.

Lezers van de Herbergkrant en donateurs worden geregeld op de hoogte gehouden van de inkomsten en uitgaven van de Stichting Vrienden van de Herberg.

WILT U OOK BIJDAGEN?

Maak uw donatie over op bankrekeningnummer 1100.31.539 ten name van Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle. HARTELIJK DANK!

**Doe recht aan weerlozen en wezen,
kom op voor verdrukten en zwakken**
Psalm 82:3

Stichting Vrienden van de Herberg is bezig met het verwerven van de ANBI-status (Algemeen Nut Beogende Instelling). Dit betekent dat de gift geheel of gedeeltelijk kan worden afgetrokken van de belasting. Zie ook www.anbi.nl

ik zoek een huis

Kanjer

... ik ook

Peter, 55 jaar, dakloos

Stichting Vrienden van de Herberg wenst u prettige kerstdagen en een gezegend nieuwjaar.